

pico/lo

รสชาติเล็ก ๆ ระหว่างบรรทัด

행운이 너에게 다가오는 중

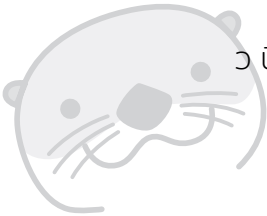
มีใครบางคนหวังให้เธอมีชีวิตที่ดี

อีกदनิม

เขียน

วนิดา คราวเหมาะ

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“ไปโรงเรียนกวดวิชา

ฉันนัดกับหัวหน้าห้องว่าจะไปอ่านหนังสือด้วยกัน”

–อีกदनิม

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

คนเราล้วนต้องพบเจอกับปัญหาที่ต่างกันออกไป ปัญหาของบางคนอาจดูเล็กน้อยในสายตาคนอื่น ขณะที่ปัญหาของบางคนก็ดูหนักหนาสาหัสเกินกว่าจะเข้าไปช่วยได้ แต่ไม่ว่าปัญหานั้นจะเล็กหรือใหญ่ คนที่พบเจอกับปัญหาก็ต้องทุกข์ทรมานทั้งนั้น

เด็ก ๆ ในเรื่องนี้เป็นเพียงคนธรรมดาทั่วไป เมื่อต้องเผชิญหน้ากับปัญหาของผู้อื่น พวกเขา ก็เลือกได้แค่ว่าจะเพิกเฉยไม่สนใจหรือจะก้าวเข้าไปช่วยเหลือ แต่คนเราจะช่วยเหลือผู้อื่นไปเพื่ออะไร เพื่อให้ความรู้สึกผิดบาปในใจลดน้อยลง หรือเพราะหวังดีกับอีกฝ่ายจากใจจริง แล้วคนเราจะยอมทุ่มเทมากแค่ไหน เพื่อช่วยเหลือคนที่แทบไม่รู้จักรกันเลย

มนุษย์สร้างความทุกข์ทรมานให้กับชีวิต ขณะเดียวกันผู้ที่ยื่นมือเข้ามาช่วยชีวิตก็ยังคงเป็นมนุษย์ อยู่ที่คุณแล้วว่าจะเลือกเป็นมนุษย์แบบไหน

p/coco/o

“เฮ้อ ต้องไปถึงที่นั่นเลยหรือ”

อู๋ย๋องถอนหายใจด้วยสีหน้ากึ่ง ๆ เหนื่อยอ่อนต่างจากฮย็องซู ที่ดูตื่นเต้น ส่วนฮย็องซูก็ตอบคำถามที่ฟังดูไร้เรี่ยวแรงของอู๋ย๋องด้วย ท่าที่ราวกับจะบอกว่าทำไมต้องถามอะไรแปลก ๆ

“แน่นอนสิ เข่าว่ากันว่าบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่นั่นอร่อยสุด ๆ เลยนะ”

ตอนนี้เด็กหนุ่มสองคนกำลังเดินผ่านร้านเกมที่รายล้อมอยู่รอบด้าน พวกเขาตั้งใจจะเดินต่อไปอีกสิบห้านาทีเพื่อไปร้านเกมเก่า ๆ แห่งหนึ่ง ฮย็องซูลากอู๋ย๋องตามมาด้วยเพราะบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่นั่นอร่อย แต่แน่นอนว่าเรื่องนั้นอาจไม่เป็นความจริงก็ได้

แค่มองดูเด็กหนุ่มทั้งสองคนก็ทำให้ฉันยิ้มแล้ว พวกเขาเป็นคนน่าขันมากจริง ๆ และถ้าเทียบกับคนที่ฉันรู้จัก พวกเขา ก็เยี่ยมยอดมากที่สุด ต้องขอบคุณพวกเขาที่ทำให้ฉันไม่รู้สึกรึเบื่อเลยสักนิด ต่อให้ต้องมองดูทั้งวันก็ตาม และถ้าถามว่าทำไมเจ้าสองหนุ่มต้องพากันไปร้านเกมเก่าคร่ำครึนั้น เหตุผลก็เรียบง่ายยิ่งนัก

ร้านเกมบริเวณโรงเรียนมีแต่พวกเด็ก ๆ จอมแสบ เด็กพวกนั้น

เขาแต่บอกว่าไม่มีเงิน แล้วก็คอยขอเงินห้าร้อยยอนบ้าง พันยอนบ้าง แต่ไม่ยอมคืนเงินเลยสักที จึงไม่แปลกที่ฮย็องซูมักถูกร่ำลือว่าเป็นจอมอันตรายอยู่บ่อยครั้ง แต่ฮย็องซูเหมือนจะไม่คิดว่านี่เป็นเรื่องร้ายแรงเลย

ทุกครั้งเวลามีคนบ่นกระปอดกระแปดว่า “ทำไมพวกแกถึงดีแต่ขอเงินเราอยู่ได้” ฮย็องซูก็จะตอบว่า “ถึงอย่างนั้นเราก็คืนให้นี่นา” ฮย็องซูกลัวโดนถามกลับว่านี่เรียกว่าคืนหรือ คืนก็คืนมาให้ชนิดเดียวให้ยืมสามครั้ง แต่คืนครั้งเดียวเรียกว่าคืนหรือ สิ่งที่เขาทำนั้นไม่ต่างอะไรจากการรีดไถเลย แต่ถ้าเขาพูดอะไรผิดไป ฮย็องซูอาจจะหวาดกลัวและบอกว่าจะไม่มีวันมาร้านเกมอีกก็เป็นได้ ดังนั้นสถานที่ที่ต้องบากบั่นไปให้ได้โดยเอาเบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปมาอ้ำงาก็คือร้านเกมที่อยู่ในอพาร์ทเมนต์ใต้ดินสภาพเก่าแก่ ที่ซึ่งแม้แต่เด็ก ๆ จอมแสบยังไม่กล้าย่างกรายเข้าไป

“เอ๊ะ นั่นใช่แบทแมนหรือเปล่านะ”

ฮย็องซูสะกิดบ่าของฮย็องซู พร้อมกับพยักพยิต

เด็กที่พวกเขาเรียกว่าแบทแมนคืออินแจ เด็กเงิบที่สุดในระดับเรียน เด็กหนุ่มทั้งสองต่างจ้องมองอินแจ ส่วนตัวเองก็จ้องมองอินแจเช่นกัน อินแจเดินอย่างเชื่องช้าพลางโน้มตัวไปข้างหน้า เธอก้มหน้าก้มตาราวสำรวจจุดมืดที่กำลังคลานอยู่

“เธอทำอะไรนะ ไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า”

ฮย็องซูถามด้วยน้ำเสียงกังวล ฮย็องซูก็คิดแบบนั้นเช่นกัน เขารู้สึกว่าท่าทีของอินแจดูไม่เป็นธรรมชาติเลยสักนิด เธอกำลังเดินวนไปรอบ ๆ สนามเด็กเล่นซึ่งไม่มีคนเลย ด้วยท่าทางเหมือนคนหลงทาง

“รู้ไปแล้วจะยังไงล่ะ”

“ถ้าป่วยขึ้นมาจริง ๆ จะทำไงล่ะ”

เฮ้อ ไร้ประโยชน์ที่จะกังวล ถ้าแบทแมนป่วยจริง แล้วยังไง จะคอยประคองเธออย่างนั้นหรือ ฮย็องซูกำลังจะโผล่ผางพูดออกไป แต่กลับเปลี่ยนความคิด เขาวางมือบนบ่าฮย็อง

“รู้ใช่ไหมว่ายายแบทแมนนะนี่ดิยแยมั้แค้ไหน”

ฮย็องซูถามฮย็องพร้อมกับทำหน้านิ่งคิ้วขมวด

“รู้สิ รอบที่แล้วมีใครสักคนเอายางลบเธอไปใช้ แต่จู่ ๆ เธอ กลับแผดเสียงออกมา เป็นเรื่องใหญ่โตเลยละ”

“นายเคยเห็นยายแบทแมนนั่นหัวเราะหรือเปล่านั้น”

“ไม่ หน้าเธอดูโมโหตลอด”

“ดั่งนั้นแล้ว”

“อะไร”

“ก็หมายความว่าไม่ต้องไปใส่ใจหรอก ว่าคิมอินแจจะทำอะไร เกิดอยู่ที่ไม่ว่าดีไปคุยกับเธอเข้า เธอไม่ด่ากลับมา นั่นก็โชคดีแล้ว”

ฮย็องพยักหน้ากับคำตอบของฮย็องซู แต่ปัญหายังคงไม่คลี่คลาย เขาจึงพยักหน้าด้วยท่าที่ไม่ค่อยพอใจ และเขายังไม่เข้าใจคำตอบนั้น อยู่ดี

“เฮ้ ไปร้านเกมกันเถอะ ถ้านายไปเรียนกวดวิชาสาย ได้ยินว่า นายตายแน่”

ฮย็องซูลากแขนฮย็อง พลังเคลื่อนผีทำให้เร็วขึ้น แล้วเด็กทั้งคู่ ก็กลับความคิดเรื่องอื่นแจ้ทิ้ง ในสมองของพวกเขาเต็มไปด้วยเรื่องเกม อีกครั้ง ในหัวของเด็กสองคนนี่เต็มไปด้วยเรื่องเกมจนแน่นเอียดทั้งวัน

คงจะดีถ้าพวกเขาฝันอยากเป็นโปรแกรมเมอร์ หรือโด่งดังเรื่อง การเล่นเกมพอดัวในหมู่เพื่อนฝูง เพราะพวกเขาคิดถึงแต่เกมตลอดวัน แต่น่าเสียดายที่ทั้งคู่ช่างห่างไกลจากสิ่งดังกล่าวยิ่งนัก ความจริงแล้ว พวกเขาเล่นเกมไม่ได้เรื่องเท่าไร และจะว่าไปก็ไม่ใช่แค่เกมหรอกนะ

ฮัยองซุคิดแล้วก็คิดอีกว่าตัวเขาคงประสบความสำเร็จเรื่องเรียนลำบาก เขาเรียนไม่เก่งและไม่คิดฝันว่าจะเก่งด้วย ถ้าถามว่าความฝันของเขาคืออะไร เขาอยากเป็นเศรษฐีประเภทหนึ่งกินนอนกิน แต่ถ้าเขาออกแบบนั้น อาจมีลูกบอลเขวี้ยงมาจากพ่อกับแม่ เขาจึงเก็บเป็นความลับมาตลอด ฮัยองเองก็คิดเหมือนกับฮัยองซุ

ครั้งหนึ่งพวกเขาทั้งคู่เคยฝันอยากเป็นยูทูปเบอร์ ถ้าเกิดประสบความสำเร็จในการเป็นยูทูปเบอร์ ได้ยินว่าจะได้เงินเป็นหลักร้อยล้านต่อเดือน ถ้าหาเงินได้เยอะ คงไม่มีใครเมินและบอกว่าพวกเขาเรียนไม่เก่งอีก และคงไม่มีใครพร่ำบ่นเรื่องการเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยด้วยสิ่งสำคัญที่สุดคือนี่อาจทำให้พวกเขาได้เป็นเศรษฐีที่หนึ่งกินนอนกินอย่างเดียว ปัญหาคือพวกเขาจะประสบความสำเร็จจากการเป็นยูทูปเบอร์ด้วยการทำอะไร ดูเหมือนตอนนี้จะมีคอนเทนต์ดี ๆ ออกมาจนหมดแล้ว ถ้าตั้งใจจะเป็นยูทูปเบอร์ ความสามารถย่อมเป็นสิ่งจำเป็น ไม่ว่าจะเป็ความสามารถในการกินได้อย่างเอร็ดอร่อยหรือความสามารถในการเล่นเกมส์ได้สุดยอด แต่ถ้าไม่มีความสามารถอะไรเลย หน้าตาดีคือสิ่งจำเป็น สำหรับพวกเขา ความสามารถเท่าทางอึ้งยังไม่มีเลย ช่วงเป็นสถานการณ์ที่น่าเวทนามาก

“เฮ้ เรามาลองคิดกันหน่อยเถอะว่าเราสองคนทำอะไรเก่งบ้าง”

ฮัยองซุเสนอให้ลองคิดหาความสามารถของตัวเองอย่างจริงจัง ฮัยองจึงพิจารณาอย่างละเอียดว่าสิ่งที่ตัวเองเก่งคืออะไร ซึ่งไม่ว่าจะคิดเท่าไร เขาก็คิดไม่ออกว่าตัวเองเก่งอะไร แต่ถ้าให้เลือกมาจริง ๆ จัง ๆ หนึ่งอย่าง ก็พอมิเหมือนกัน

“ฉันว่าฉันน่าจะเป็นพวกทำให้คนอื่นโมโหได้นะ แม่ฉันบอกตลอดเวลาที่เจอฉันว่าแม่โมโหจนแทบคลั่ง”

ฉันเองรู้จักแม่ของฮัยองเป็นอย่างดี ต้องขอบคุณแม่ของฮัยอง

ที่ทำให้ได้พบกับเจ้าสองคนนี่ แต่หากสงสัยว่าแม่ของอู๋ยงเป็นอย่างไร
ตอนนี้คงไม่ใช่เวลาที่จะอธิบาย

อ้อ ฉันว่าฉันแนะนำตัวเองเข้าไปหน่อย

บางคนเรียกฉันว่าเป็นโอกาส หรือไม่กี่โชค แต่บางคนเรียกฉัน
ว่าเทพีแห่งความโชคดี หรือไม่กี่การล้อเล่นของโชคชะตา นั่นสินะ
จะเรียกฉันว่าอย่างไรก็ได้ เพราะชื่อฉันไม่ได้สำคัญหรอก สิ่งสำคัญคือ
ฉันเกลียดพวกคนที่กำหนด 'ชะตาชีวิต' คนอื่น นั่นทำให้ฉันชื่นชอบมาก
กับการเข้าไปยุ่งกับชีวิตคนต่าง ๆ ไม่ว่าจะ เป็นเรื่องร้ายหรือดีก็ตาม

อย่าเข้าใจผิดไปล่ะ ฉันจะพูดให้ชัดเจนเลยว่าฉันไม่ใช่คนที่
ทำให้ชีวิตมนุษย์เจอเรื่องโชคร้ายหรือชนะ นาน ๆ ที่หรือกึ่งที่ฉันจะทำให้
แผนที่วางเอาไว้พัง ชีวิตนะ ไม่ได้ดั่งงามแบบที่พวกคุณคิดหรอก
บางทีมันก็น่าสะอิดสะเอียนและน่าอาเจียนเลยละ เวลาที่ฉันเฝ้ามอง
สิ่งนั้น ฉันจะคอยมาช่วยพวกคุณ และเป็นโอกาสในเสี้ยววินาทีที่
คุณปรารถนาอย่างแรงกล้า รวมถึงเป็นความโชคดีอย่างที่คาดไม่ถึง

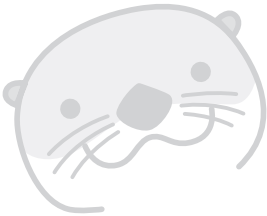
ฉันคงจะต้องเล่าเรื่องตัวเองให้มากกว่านี้อีกสักหน่อย ที่จริงแล้ว
ฉันเกลียดพวกมนุษย์ร้ายางอายุที่โยนความผิดให้กับฉันเวลามีเรื่อง
เคราะห์หรือภัยเกิดกับตัวเองมาก มนุษย์พวกนั้นคิดว่าชีวิตคือสิ่งที่ยิ่งใหญ่
เวลามีเรื่องอะไรไม่สบอารมณ์เกิดขึ้นแม้เพียงเล็กน้อย พวกเขาที่จะ
เกลียดชังและกล่าวหาว่าโชคชะตาเล่นตลกกับเขา ถึงแม้มนุษย์
ส่วนใหญ่จะอยู่ในสถานภาพที่ดีขนาดไหน แต่ก็ไม่เคยรู้จักการขอบคุณ
เลย มนุษย์พวกนั้นต่างคิดว่าสิ่งที่พวกเขาได้รับเป็นสิ่งแน่นอนอยู่แล้ว
พวกนี้คือมนุษย์ที่ไม่มี ความละอายแก่ใจเลยแม้สักนิดเดียว

คนที่ฉันเฝ้าดูอย่างสนใจเป็นพิเศษก็คือคนต่อไปนี้

คนที่ถึงแม้ว่าชีวิตจะโดนล้อเล่นเป็นประจำ แต่ก็ยังอดทน
ลูกเดียว คนที่ชีวิตล้มเหลวและยังตั้งสติไม่ได้ แต่ก็ไม่ยอมพ่ายแพ้
แม้เพียงนิด และคนที่พยายามจะหลุดพ้นจากหลุมพรางในชีวิตด้วย
การทำทุกวิถีทาง

เหตุผลที่ฉันยังดำรงอยู่ก็เพราะคนเหล่านี้

ด้วยเหตุนี้ฉันจึงถูกใจฮัยองซุกกับฮุยยอง เด็กสองคนนี้เป็นอย่างมาก
เพราะพวกเขาคือเด็กที่รู้ตัวเป็นอย่างดีว่าชีวิตไม่ได้ยิ่งใหญ่สักหรอก

กดลองอ่าน

“ถึงคอมพิวเตอร์จะเก่าจนแทบระเบิดออกมา แต่บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปนี้
อร่อยเป็นบ้าเลยใช่ไหมล่ะ”

“ไม่รู้สินะ”

“อะไรกัน ฉันว่าอร่อยออก”

ฮย็องซูพยายามย้าอีกรอบ อันที่จริง ร้านเกมนี้เก่ามากจน
อยากรถามว่าต้องจ่ายเงินด้วยหรือ เด็กแสบ ๆ ยังไม่มาที่นี่กันเลย
แถมถ้าตัดเด็กประถมต้นไม่กี่คนซึ่งอยู่ในหมู่บ้านนี้ออกไป ก็แทบ
จะไม่เห็นคนทั่วไปด้วยซ้ำ อีกอย่าง บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปแบบถ้วยที่กิน
ในร้านสะดวกซื้อยังอร่อยกว่าบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่นี้ตั้งเยอะ

“อร่อยจริง ๆ เหรอ”

ฮย็องซูถามด้วยความกังขา

“เฮ้ ที่นี้อร่อยกว่าตรงหน้าโรงเรียนอีก”

“อร่อยกว่าตรงไหนกัน”

“ไม่มีคน เสียบ และก็จะอะไรอีกนะ...”

ฮย็องซูขมข้มผมพยายาคิดถึงข้อดีของร้านเกมในอาคาร
ศูนย์การค้าเก่า ๆ นี้ แต่เขาก็คิดไม่ออกเลย จะบ้าตาย พูดว่าอย่างไรดีล่ะ

ตอนนั้นเองที่อุยอึงหยุดยืนและกำลังชี้มือไปทางอาคารอพาร์ทเมนต์
“เฮ้!”

ตรงปลายนิ้วของอุยอึง อี้นแจอยู่ตรงนั้น

ไม่เคยมีใครเห็นเธอยิ้มเลยสักครั้ง เธอไม่มีใครคบ และไม่ชอบ
พูดคุยกับใคร ๆ ดังนั้นคนอื่น ๆ จึงพากันเรียกเธอว่าแบทแมน

พอสายตาของเจ้าสองคนนั้นหยุดอยู่ที่อี้นแจ ฉันเองก็เผลอ
ถอนหายใจออกมาเล็กน้อย ฉันสนุกกับการเฝ้ามองเจ้าสองหนุ่มนั้น
แต่พอเป็นเรื่องเกี่ยวกับอี้นแจยอมต่างออกไป เวลามองอี้นแจ ฉัน
ไม่สามารถหัวเราะได้เลย

แน่นอนว่าเจ้าเด็กสองคนนี่คงนึกไม่ถึงหรอกว่าอี้นแจมีเรื่อง
ทุกข์ทรมานขนาดไหน ตั้งแต่ตอนที่เด็กสองคนนี้เดินไปที่ร้านเกม
จวบจนตอนนี้ อี้นแจเดินวนกลับไปกลับมาพักใหญ่ กว่าจะเดินเข้าไป
ในอพาร์ทเมนต์รูปตัวอักษรเกาหลี ¹ ซึ่งมีลักษณะโถงทางเดินเป็น
รูปแบบเก่า ในหนึ่งชั้นมีห้องเรียงติด ๆ กันเป็นสิบห้อง ฮย็องซูเงยหน้า
มองอี้นแจที่เดินเข้าไปในอพาร์ทเมนต์แล้วพูดว่า

“นี่น่าจะเป็นบ้านของยายนั่น”

“เมื่อไหร่เธอเดินวนไปมาอยู่ตรงนี้ไม่ใช่เหรอ”

คำพูดของอุยอึงแฝงคำถามว่า ห้องเธอก็อยู่ตรงหน้าแค่นี้ ทำไม
ถึงไม่ยอมเข้าไปเล่า แต่ฮย็องซูก็ไม่รู้เหตุผลนั้นเช่นกัน

“นั่นสิ ทำไมไม่กันนะ”

อี้นแจทำท่าทางน่าสงสัยอยู่ตรงโถงทางเดินชั้นสอง เธอไม่ยอม
เดินเข้าห้อง แต่กลับมองสำรวจโถงทางเดินแทน ดูเหมือนเธอกำลัง
หลบเลี่ยงสายตาคือคนอื่นอยู่

¹ อักษรตัวแรกในพยัญชนะภาษาเกาหลี 14 ตัว

“ไม่ใช่บ้านเธอหรอกเธอ”

ฮย็องซูรู้สึกแปลก ๆ เขาพูดพร้อมกับขมวดคิ้ว เด็กทั้งสอง
อยู่ที่นั่นกันแล้ว และอีกไม่นานก็จะได้รับรู้เรื่องของอินแจ ความ
กระวนกระวายใจของฉันเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

“โ๊ะะ โ๊ะะ! ทำแบบนี้ไม่ได้นะ”

ตอนนั้นเอง อุ๊ยถึงกับอ้าปากค้างเมื่อได้เห็นอินแจปลด
เหล็กตัดหน้าต่างออกอย่างชำนาญ แต่อินแจไม่รู้เลยว่าใครดูอยู่
เธอเปิดหน้าต่าง แล้วแอบเข้าไปข้างใน

“เฮ้ย บ้าซะมด นี่มันอะไรกันเนี่ย”

ฮย็องซูและอุ๊ยมองหน้ากัน แล้วต่างเอามือปิดปาก เด็ก
ทั้งสองไม่อยากเชื่อเรื่องที่เกิดขึ้นตรงหน้า

“ยายนั่น ตอนนี้อยู่ข้างกำแพงไปแล้วใช่หรือเปล่า”

“ไม่ใช่กำแพงนะ น่าจะเป็นหน้าต่าง”

“ก็นั่นแหละ นั่นมันขโมยชัด ๆ”

“ขโมยเหรอ”

คำพูดของฮย็องซูทำให้อุ๊ยเบิกตาโพล่งพลางถามออกมา
ฮย็องซูมองหน้าอุ๊ยของผู้กำลังตกใจแบบไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อนแล้ว
พูดต่อ

“แล้วถ้าเป็นห้องของตัวเอง จะเข้าไปแบบนี้หรือ”

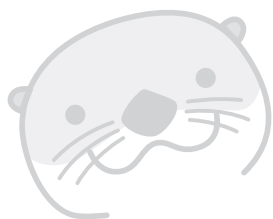
ท่าทางของเธอเหมือนไม่ใช่แค่ลองทำครั้งสองครั้ง ไม่ว่าจะเป็
นการหันไปมองรอบ ๆ หรือฝึมือการเปิดหน้าต่าง นี่อาจเรียกได้ว่าเป็น
ฝึมือการรังวัดและระดับเขียน

“โ้ว บ้าจริง ยังไงล่ะนี่ ไม่เคยคิดเลยว่าเธอจะเป็นขโมย”

นี่เป็นเรื่องที่ทั้งบ้าคลั่งและชวนให้สับสน พวกเขาแค่จะมา
เล่นเกมในร้านเกมแค่นั้น แต่กลับต้องมาพบว่าเด็กผู้หญิงในชั้นเรียน

เดียวกันเป็นหัวขโมย

คนที่สร้างสิ่งมีชีวิตขึ้นมา มักโยนอะไรบางอย่างมาใส่เราโดยที่เราไม่ทันตั้งตัว แล้วพวกเขาจะเริ่มหัวเราะคิกคัก เจ้าเด็กสองคนนี้นอกจากจะตกใจแล้ว คงไม่ทันสังเกตเลยว่านี่เป็นสิ่งที่ผู้สร้างชีวิตมนุษย์โยนเรื่องล้อเล่นเพียงเล็กน้อยมาให้

ทดลองอ่าน

“ทำอะไรนะ”

“ซูว เจียบ ๆ สิ บางทีเธออาจจะเล็งกระเป๋าติดสอกับโทรศัพท์มือถือของฉันอยู่ก็ได้ ใครจะไปรู้”

ฮย็องซูหมุ่นตัวอย่างว่องไวเพื่อบังสมบัติที่วางบนโต๊ะของเขา ทุกครั้งเวลาอื่นแจเดินผ่าน

“เฮ้ เมื่อวานฉันลองหาข่าวในอินเทอร์เน็ตดูทั้งวัน ไม่มีข่าวออกว่าใครโดนย่องเบาเลยละ ฉันว่ายายแบทแมนต้องเป็นนักย่องเบาตัวฉกาจแน่ เพราะเธอไม่ทิ้งร่องรอยว่าโมยอะไรไปเลย”

ฮย็องซูคือคนที่สามารถแสดงออกถึงจินตนาการได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ในเวลาแบบนี้เท่านั้น แต่จะไม่ได้เห็นในตอนที่ต้องใช้จินตนาการจริงๆ ฮย็องซูคิดว่าสาเหตุที่อื่นแจทำตัวแปลกแยกจากสังคมกับธาตุแท้ที่เธอเป็นนักย่องเบามีส่วนเกี่ยวข้องกัน เรื่องนี้แน่ยิ่งกว่าแน่แน่

“ฉันมาลองคิด ๆ คุณะ ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้ว เราเลิกไปร้านเกมโบราณนั่นกันเถอะ เรามาซื้อคอมพิวเตอร์ไว้เล่นเกมกันคนละเครื่องดีไหม”

“ไหนว่าถูกใจร้านเกมนั่นไม่ใช่หรือ”

“ก็ใช่ แต่มันสำคัญด้วยเหอ คอม่พีเก๋าจะตาย เราซื้อคอม่พี
สักเครื่องกันเถอะ”

“เอาตั้งคี่ที่ไหนซื้อล่ะ”

คำพูดของฮย็องซูทำให้ค็ย็องต้องขมวดคิ้วถาม ฮย็องซูโบกมือ
ไปมาราวกับจะบอกว่าไม่ต้องกังวล ก่อนจะพูดเสียงเบาว่า

“ฟังให้ดีนะ ตอนที่ยายแบทแมนเข้าไปขโมยของ เราก็ถ่ายคลิป
เอาไว้ ทำทีว่าเราอยู่ที่นั่นพอดี แล้วก็แฉ้กับความกับตำรวจยังโล่งละ”

“แฉ้ความกับตำรวจนั่นเหอ”

“เฮ้ การที่เรจ็บใจรย็องเบาได้ เราก็จะด้รับยกย่องในคุณงาม
ความดีไป พวกเขาจะมอบรางวัลพลเมืองผู้กล้าหาญ ด้้อออกข่าว
แล้วเราก็เอาอันนั้นไปลงนินยูทูปไป เคยเห็นยูทูปที่เขาเอาพลเมือง
ผู้กล้าหาญไปลงหรือเปล่าล่ะ”

ค็ย็องมีสีหน้างวยพลงสายหน้าไปมา

“นั่นละ! ถ้าเรจ็ทำสำเร็จ เรจ็จะด้งสุดๆไปเลย แล้วเรจ็จะด้
ซื้อคอม่พีวเดอรึเง”

ค็ย็องสายหน้ากับแผนการที่เต็มเปี่ยมด้้วยความม่ั่นใจของ
ฮย็องซู เพราะม่ว่าจะคิดยังงั พวกเขาก็ห่างไกลกับคำว้าความ
กล้าหาญเหลือเกิน

“วันนี้พอเลิกเรียนเรจ็จะเริ่มกันเลย เข้าใจไหม”

“โถย แต่ถ่าวันนี้ฉันไปเรียนกวดวิชาสาย ฉันต้องตายแน่...”

“อีกแล้วเหอ”

คำตอบของค็ย็องทำให้ฮย็องซูย่นหน้า

“ฮึ่ม ยายแบทแมนนี่ช่างม่มีจิดสำนึกเอาเสียเลย เธอยังจะไป
ขโมยของที่เดิมอีกรอบงันเหอ”

เป็นแบบนั้นจริง ๆ อื่นแจมาที่อพาร์ทเมนต์เดิมที่เธอเคยมา

เมื่อวานอีกครั้ง เด็กทั้งสองมองเห็นเธอ แล้วพวกเขากรีบเคลื่อนไหว
ตัวไปทางบันไดฝั่งตรงข้าม พอมาถึงชั้นสอง พวกเขาเห็นอินแจ
ทำท่าล้งเลอยู่ตรงหน้าห้องนั้น ห้องที่เธอเปิดหน้าต่างแล้วแอบเข้าไป
เมื่อวาน ฮย็องซูตะคอกปากพลางหยิบเอาโทรศัพท์มือถือถือขึ้นมา

“ฉันจะต้องได้หลักฐานจริงๆจังๆแล้ว เธอตายแน่”

เขาเริ่มกดปุ่มอัดคลิป อินแจดูตัวเล็กมากในคลิป แต่ทำที่
ความเป็นหัวขโมยก็ยิ่งปรากฏออกมาเหมือนเดิม หรือเพราะว่า
นี่เป็นบ้านที่เธอเคยเข้ามาย่องเบาแล้วหรือเปล่า อินแจเงี้ยวหูฟัง
เสียงตรงประตูทางเข้า จากนั้นเธอก็ขยับเหล็กดัดพลางถอดออก
อย่างชำนาญ อินแจจัดการหน้าต่างโดยการเอื้อมมือยาวๆ ไปแง้ม
ให้เปิดออก แล้วเธอก็โยนกระเป๋าเข้าไปในห้อง ก่อนจะกระโดดมุลบ
ข้ามหน้าต่างไป

“นั่นไง! เราได้หลักฐานแล้ว”

ทันทีที่ฮย็องซูกำลังจะกดหยุดอัดคลิป เขาก็ได้ยินเสียงเอะอะ
ดังออกมา

ตบ!

โครม

“นั่น นั่นเสียงอะไรนะ”

ฮย็องซูตัวสั่นและตกใจกับเสียงที่ดังสนั่น ในห้องที่อินแจเพิ่งเข้าไป
มีเสียงด่ากับเสียงตะโกนโวยวายของผู้ชายแผดออกมา

“น่าจะมีคนอยู่นะ คิมอินแจโดนจับแล้วหรือเปล่า”

ตอนนั้นเองที่ประตูทางเข้าเปิดออก อินแจวิ่งพรวดพราดออกมา
จากนั้นก็มึลึงหัวกระเซอะกระเซิงเดินตามออกมาด้วย

“ยายบ้า บอกให้มานี่ไง”

ลุงคนนั้นด่าออกมาไม่ยั้ง แล้วไล่ตามอินแจที่วิ่งออกไปจากประตู

ทั้งฮัยองชูและอูย็องต่างจ้องมองสถานการณ์นั้น โดยไม่รู้ตัวที่กำลังหยุดหายใจอยู่ ถึงแม้คนอื่นจะถูกรวบได้ว่าเป็นหัวขโมย พวกเขา ก็หวังว่าคนอื่นจะไม่ได้ถูกรวบได้ในตอนนี้

แต่เธอไปได้ไม่ไกลนักก็ถูกรวบได้ ลูกคนนั้นกระซอกผมของอีกคนอย่างโหดเหี้ยม ร่างเล็กๆ ของอีกคนแจซัดไซเซแล้วล้มคว่ำลง แต่ลูกไม่ได้สนใจเลย เขาระซอกตัวอีกคนที่ล้มคว่ำแล้วลากต่อไปเรื่อยๆ

ฮัยองชูกับอูย็องใจเต้นไม่เป็นลำดับ หน้าของพวกเขาเป็นสีแดงกำ พวกเขาไม่อาจพูดอะไรได้เพราะความหวาดกลัว เด็กสองคนนั้นแทบไม่อยากเชื่อในสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้า

พวกเขาารู้สึกว่ามีคนที่อยู่แถวนั้นเปิดหน้าต่างออกมา คงเพราะได้ยินเสียงโหวกเหวก ฮัยองชูตั้งใจจะขอความช่วยเหลือจากอีกฝ่าย แต่ก็พูดไม่ออกกับน้ำเสียงที่ดูไม่ใส่ใจจนน่าขนลุก

“เฮ้อ เอาอีกแล้วสินะ อย่าไปใส่ใจเรื่องของชาวบ้านเลย พวกเธอก็รีบกลับบ้านไปเถอะ”

บึง

คุณป้าคนนั้นเปิดหน้าต่างลงรากับนี่เป็นเรื่องปกติ ขณะที่มีคนปิดหูปิดตาแสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น มีอะไรใหญ่ๆ ของใครบางคนก็กำลังกระซอกผมคนอื่นแล้วจูดลากเธอไปยังประตูทางเข้า หน้าอูย็องซีดเผือดและมีสีหน้ารากับกำลังจะร้องไห้ ฮัยองชูคิดจะแจ้งความเดี๋ยวนั้นเลย แต่คำพูดถดถอมของอีกคนทำให้เขาทำอะไรไม่ถูก

“หนูผิดไปแล้วคะ หนูผิดไปแล้วคะ พ่อ”

อีกคนประนมมือทั้งสองพลาจ้อนอน

เด็กสองคนนั้นตัวแข็งที่อรวกับมีใครกำลังใช้ปืนจ่อพวกเขา

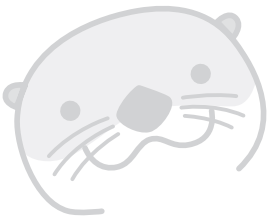
“พ่อ...อย่างนั้นหรือ”

ความรุนแรงและการทารุณกรรม

ถ้ามีสิ่งใดน่าขนพองสยองเกล้าเท่ากับเรื่องนี้ ก็คงจะเป็นความ
รู้สึกอับอายศอดสู

ตอนที่เธอโดนพ่อลากตัวมา ตอนที่เธอกำลังอ่อนวอนพ่อ
ด้วยมือที่ยกขึ้นมาประนมทั้งสองข้าง อีนแจก็เห็นพวกเขา เธอเห็น
เด็กผู้ชายร่วมชั้นสองคนที่กำลังจ้องมองเธออยู่

อีนแจหลับตาปีพลางคิดว่า คงจะดีถ้าโลกพังทลายลงเสีย
ตอนนี้เลย

ทดลองอ่าน